

کور است آن دلی کہ نبیند حق!

بکزین صفا و دانش و مشیاری
 مرد وجود و مطلع انوار ا
 ام الکتاب و سخن اسرار ا
 نبود بوی دفتر و طوماری
 روشندی و دیدہ بیداری
 تو در بند بکوچہ و بازار ا
 گر اعلیٰ طرہی همه را داری
 مرغ حق نہ کر کسی مرداری
 بر آن بتولی باطلہ تنکاری
 تقریبیت بعشوہ و سجاری
 کسو جام جم و قصر سفاری
 ہستی است و روح و نگونہاری
 ہر کہ مہوی راہ شمعکاری
 بردوش کسی میاش تو سرباری
 چون خردگی مروہی خوشواری
 جان خالی می جو خارہ نباداری
 بنگہ اگر تو غالب ہداری
 تو در کجای و پردہ پنداری
 با آئینہ ظہور و پدیداری
 خلق زمین و گنبد دواری
 ایس اختران ثابت و سیاری
 ما را بود مونس و معماری
 با حکم عقل خویش بہ پیگیری
 بی نقش شد نقش بشواری ۱۱
 بہا للہجب ملیس و بیاری

ایس دل بہوی راہ نگو کباری
 بشناس قدر گوہر خود جانسا
 شرح کتاب توسعہ عالم
 بہتر ز علم نفس و خدادانی
 از حق طلب برو زوشای دانا
 در خانہ دلت ہمہ خوبی
 در محزن دلت بسی گوہر
 تو شاہباز کلشن لاهوتی
 ہمدار ما کہ دفتر جانت را
 ہمدار دانکہ دینی دون پرورد
 کہو کیباد و فر فر بدونی
 پرہیز از ستم کہ سر انجامش
 خواہی کہ مرکب تو رسد منزل
 بر او فائدہ پای مزین زہال
 چون نحلہ پاک نوش و عمل پرورد
 راحت فرای و غصہ بپر چونہ گلہ
 مرآت روی بہار بسود عالم
 عالم فروغ و جاوہ آن شاہد
 کور است آن دلی کہ نبیند حق
 از روی اتفاق و عیب نبود
 بی ناظمی مدبر و دانسا نیست
 عالم بگوش عقل تو سیکوید
 بہا نفس کر تو متکر نفسی
 کہ عقل گویدت کہ تواند شد
 ما علمت از عمل نبود ہمراہ